

Moje przeżycia w niewoli
Sowieckiej.

752

HISTORYCZNY

752

Władysław Hieronim Kabrań. Sekretarz
Ministerstwa Pracy.

Dnia 21. 9. 39 roku zostałem rozbrojony
przed Sowietów w Kowalu lecz jeszcze nie
aresztowany, dnia 22. 9. 39 roku w Herbach
zostałem więziony do niewoli. W Herb
sierzni prowadzili nas do Łocka po drodze,
prowadzili nas i żołnierze Rosyjscy i żydzi którzy
mieszkałi w okolicy Włodzimierza i nawet samego
Włodzimierza. niedając nam nic jeść i nie pić
podrozie. Tak doszliśmy z wielkim wysiłkiem
do Łocka. W Łocku wypuścili nas, i miłk
nas nie pilnował lecz kto poszedł poza
miasto to już więcej sudała żołądka nie oglądając

Zesili nie wojsko, to ludność go samogeryła
W Łocheu powstać w wagon i iść do
wywieźć do pól. Bóg się Polską, gdy już
niasi żołnierze zajeli wagon, to drzwi rozsyła-
kie poraamykali i nas wywieźli do Siebetówki
Droga była ciężka bo nie każdy miał co jeść
i nie, lecz wytrzymałoby wszystko.

W Siebetówce daliśmy nam codziennie
raz gotowanego strawy a drugi dzień kawałek
chleba, i to żołnierze potrafili wytrzymać.

Po pewnym czasie zaczęli formować
nas do drogi, i to drogi pieszej, dnia 5 października
1949. po południu wyruszyliśmy z Siebetówki w
miejscu nasz drogę.

Tak doszliśmy w nocy do granicy i wreszcie
 dopiero zobaczyliśmy drogę idącą. 152
 Słyszeliśmy całą noc, dzień i wreszcie dali
 nam kilka godzin odpoczynku lecz
 niedługo - bo bracia potłoczą nas - w
 drodze dali nam po trochę chleba i
 słiznę jedząc dalej, aż do Łódźbunowa
 zapędzili nas na stację po napędzaniu oco
 wagonów pozawykalino i dalej w drogę,
 aż do Dubna. W Dubnie wyładowaliśmy się
 i zapędzili nas do chmielarzów, gdzie już
 byli nasi kolecy było to w nocy. Za zezwoleniem
 szukac wojscia do wieczki, i udało mi się zbiec,
 i uciec w płocie przysaunij rzec, udało mi się
 do miasta za żywnością węgierskich ludoi
 kupiłem trochę chleba różnych innych
 produktów i w drogę lecz patim i masę
 chęta, stawali wnie eukawo drosi, dostatek

nicznao pobuzi kilka kopniakow, i
 spowrotem do chemikarui; Tam spotkalem
 swego kolege ze swego miaste Fryterake
 Eugenjusza i Przybylaka Franciszka 752
 ktory umarl w szpitalu w Dubnie.

Z Fryterakiem bytem caly czas w uicwoli,
 dopiero w drodze do Starobielste zosta
 raniny czy przez żołnierzy Sowietkich czy przez
 granaty Niemieckie tego nie mogz stwierdzić
 bo strzelali boje i Niemieckie samoloty
 a my pod tym ogniem musielismy
 się chować i uciekać odale od drogi.

W Dubnie niedlugo byliśmy wyrzeleni
 do Waskowicz, mieszkalismy w chemikar
 ni i w ~~uamniotach~~ obok cmentarza. Tam
 bylo istnie piekno glod, roszy, i takz okropny
 zimz przy zimnym piewie spenie pod jednym
 kocem i praszeniem.

Pysało Boże narodzinie zacieliśmy spiewać
 kolegę, zabroniło sobie dala nam
~~Boże~~ bojeńco z polskiej Ukrainy było ile
 zrobiliś jessere gorzy niemożliśmy nawet
 grupkę stańczi na dziedzińcu. Tak przebyliśmy
 zimę. et a wiosna przestali nas do Modawy
 tam mieszkałiśmy w barakach i pracowaliśmy
 przy budowie drogi żerolek tak byt długi
 że za rycie musieliśmy jessere dobiec
 a jedzenie jak u Bolszewicko strapiły
 kocioł. Z Modawy wyrzucili nas do
 Dubna sboworożem, pracowaliśmy ja na
 stacji przy kamieniacz, w zimę zachorowawał
 i wystawy bytem do szpitala, po powrocie
 z szpitala wystali nas do Romeńowki
 do majątku, tam mieszkałiśmy w oboze gdzie
 dawniej było bydło. Chodziliśmy na roboty
 drogowc, pracowaliśmy na norweg, lecz byty

Lejosokie i inka z nas nie moze przegrabio.
 Wiasno juze pewnie wywiezili nas do Taruopola
 do budowy lotniska, Lotnisko juze juze
 konczyliemy nastala wojna, i prace nasze
 konczyli stenciosey zotniere, lub fer
 ewile. Tam zomili nas do pracy jak
 meludri koniecznie chcieli skouerye
 lotnisko, lecz miedoto sie bo jedno
 juncie niejest do pracy, i nie bylo zaco.
 Gdy zaszela sie wojna i miedwie byl juze
 blisko Taruopola my musielismy uciekac
 popzedami przez nasze tereni i jacych szymiczy
 ewo. byla to droga ostateczna prawie. Bez
 przerw opiodac i ekiodac woda elopieia miedyko
 z nich lecz nawet z ktora i rowno bzydroznych.
 Leci kolbami i siececi prami, kopani i biei, a
 opreklestwach to juze miedyko mowu.

-7-

W tym marszu został zabity jeden z mych
towarzyszy kolega Geruś Jak miał miejsce
zamieszkania jego nie wiem. Tak
tyrański sposób dobiliśmy do stacji
tam nas zatrzymali na platformie
i drogę dalej bez jedzenia i wody, aż do
Starobielska.

Dopiero w Starobielsku został nas
stworzony oddział Polscy żołnierzy.

Towarzysze dawno stwierdzam
własnoręcznie podpisać.

Kapt. Plutk Hieronim.